

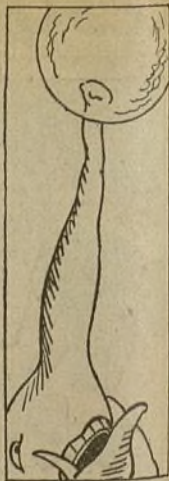
N.º 8 (d) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

Era un negret molt donat a les bombolles de sabó, i un elefant que es sentia atret per aquest graciós joc.

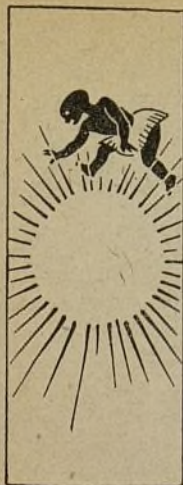

Un dia l'elefant volgué provar com
li sortirien, ell que disposava d'uns
aparells naturals tan adequats.

I in
eren l'
emporta
noses.

I inflà unes grans bombolles, que
eren l'admiració del negret, que fou
emportat per una de les més volumi-
noses.

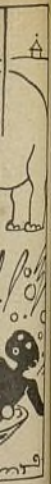
Per sort, l'aerostat no esperà explotar a gran alçària, i el gibrell de l'aigua de sabó salvà el negret d'una mala caiguda.

Le

A que
his

Parc i
animals
heu fix
del lloc
més les
no sigu
explica

Aban
nya—n
des, pe
Veus

Les mones pelades

IA que som a Pasqua, contarem una història de mones.

¿Oï que a vegades heu anat al Parc i heu vist el gabial on hi ha els animals d'aquella mena? ¿Oï que us heu fixat amb què, del darrera o sigui del lloc on les persones solen esmolar més les calces, no hi ha cap mona que no sigui pelada? Doncs ara us vaig a explicar de què ve això.

Abans—al temps de la Maria Castanya—no ho eren les mones de pelades, però ja veureu el que va passar.

Veus aquí que una vegada, al país

de les mones, varen anar-hi uns pescadors emigrants per explotar el peix d'un gran riu que hi passava.

I les mones varen veure que els pescadors, agafant una part del peix que havien pescat, el tiraven dintre una gran paella en la que hi havia oli roent. I també varen veure que, al cap d'una estona d'ésser el peix allí, els homes se'l menjaven amb grans senyals de trobar-hi gust.

Per això, mentre els homes menjaven, la mare i el pare de les mones varen anar-los a trobar i els varen dir:

—Doneu-nos d'això que mengeu.

I els homes varen respondre:

—Just! Per vosaltres l'hem pescat el peix.

I un d'ells va afegir:

—Qui vulgui peix, cal que es remulli els darreres, abans.

Les mones varen anar-se'n totes sotrudes, rumiant venjança contra els pescadors. I quan els varen veure distrets, varen apedregar-los amb una pluja de cocos.

Els homes varen sofrir l'insult i varen seguir fent la seva. Però un dia se'ls va presentar una altra mona i els va emprendre així:

—Ja que no ens voleu donar peix, digueu com hem de fer-ho per pescar-lo.

—Ja us ho vàrem dir: remullant-vos els darreres.

—On?

—Aquí.

I l'home que parlava, amb l'intent de venjar-se de la pluja de cocos de pocs dies abans, li va senyalar la paella.

Veus aquí que la mona se n'hi va, s'hi asseu tranquilament i es posa a cridar:

—Ui, ui, ui!

I es va trobar amb els darreres escaldats i pelats de la cremada, perquè l'oli era encara roent.

Amb tot, la mona va dominar-se i va pensar: «Ja que jo he rebut, que rebin també les altres.» I se'n va anar amb les altres mones i els va dir:

—Ja n'he menjat jo de peix... És molt fàcil. Tot consisteix en assegurar a dintre d'allò que fan servir els homes per coure el peix.

—¿Ah, sí?—varen fer les altres mones—. Això sí que és fàcil.

—El que cal—va observar la primera—és que totes hi aneu d'una a una, perquè, del contrari, els homes potser s'alarmarien i no us deixarien menjar.

I, efectivament, d'una a una, totes varen anar a posar els darreres a la paella.

I totes en varen sortir escaldades.

I d'ençà d'aquell dia, totes les mones, quina més, quina menys, han nascut i crescut pelades d'allà on seuen.

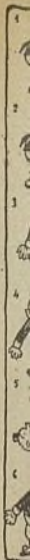
EL REIET DE CASA

CONVERSA

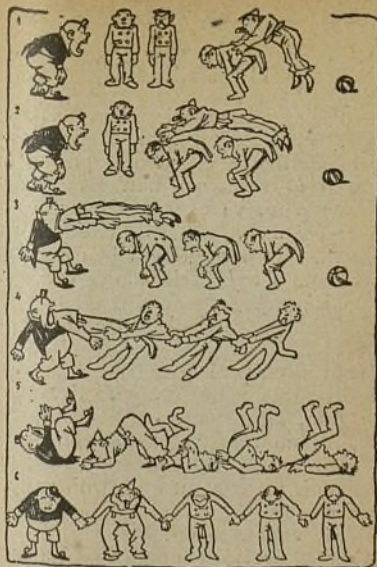
—¿Vindràs a festa major dissabte que ve, Maria?

—¿No ve pas la teva tia?

—Hi ve l'oncle que he dit jo.

I
cil!—
Oh,

1 Veuran, quin salt.—2 Més diff-
cil!—3 Més di... ai!—4 Vinga, nois!
Oh, hissa!—5 Patatxap!—6 Voilà!

MAL ENTES.

Un dia del mes de juny, uns vint dies abans de Sant Pere, en un poble de la Cerdanya espanyola que no en recordo el nom, un noi, acompanyat del seu pare, va anar a càl sastre per fer-se fer un vestit; sols tenia el que portava, que per cert era ben estripat.

Pobre noi! Ja feia molts dies que deia al seu pare:

—Anem a casa el sastre, anem a casa el sastre...

Tant i tant va pregar, que un dia en sortir d'estudi el seu pare li va dir:

—Apa, noi, anem a cà'l sastre, que aviat ni un tros de pantalons et quedaran.

El noi, tot content i alegroi, va respondre:

—Sí, anem, anem.

Com que vivien en un mas que era bastant lluny del poble, mentre caminaven per arribar-hi, el seu pare li va preguntar si el volia negre o de color de cendra.

El noi va contestar que el volia ben bonic.

Arribats al poble, el primer que varen fer va ésser anar a cà'l sastre.

Entren a la botiga i, sense dir Déu vos guard, demanen al sastre que els ensenyi les classes de roba que tenia, i després de molt buscar i de girar i regirar, a l'últim varen trobar un trosset de roba que els va agradar; varen preguntar el preu i el sastre els va dir:

—Espereu's, que no sé si n'hi haurà prou.

I agafa la mida per midar el noi i troba que hi havia prou roba per fer el vestit.

Mentrestant el pare anava dient:

—A veure si valdrà gaire!

Segueix el sastre prenent la mida, i diu:

—De llargada, vuitanta nou.

L'home, en sentir vuitanta nou, va pensar-se que volia dir vuitanta nou duros; s'encara tot esgarriat amb el sastre, i li diu:

—¿Tan car me'l fareu pagar?

El sastre li respon:

—No, home, no; això és la mida:
no valdrà més que set duros.

I després el sastre li preguntà:

—¿Per quan el voleu?

—Per Sant Pere—respon l'home.

I el noi, que estava distret, en sentir «per Sant Pere», va replicar:

—No, pare, no, que el vull per mi.
LLÀTZER TORÀ

—
ACUDIT

—Botifarres d'Extremadura!!— anava cridant un que en venia pels carrers.

—No les comprin, senyors, no les comprin—deia un altre—, que jo he estat a Extremadura i sé que hi posen carn d'ase.

—Aquest home diu mentides, senyors—deia el primer—, perquè si ell hagués estat allí, s'hauria convertit en botifarra.

Contat per A. S.

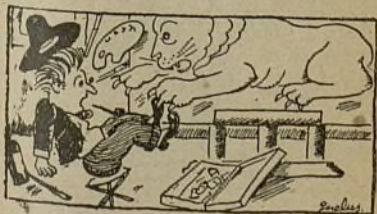
RODOLINS INCOMPLETS

UN LLEÓ QUE... PARLA

L'artista Felip Lledó

.....

I li surt tan realista

.....

Com que has estat bon minyó,
et donaré aquest crostó.

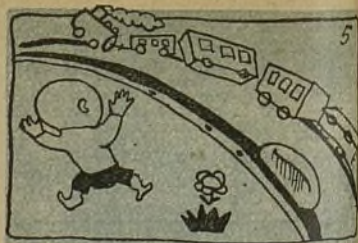
Va per menjar-lo amatent:
—I que és dur! Quin mal la dent!

Ni amb un ganivet no pot.
Es més dur que un sabatot.

Va per trencar-lo amb la serra
i manoi! també l'esguerra.

Sobre la via el posà
i el tren va descarrilar.

Ja ho veuen, ni amb aquest trasto
Avui de pa ja no en tasto.